

Relativiteit en " De TIJD "

De tijd is, voor u natuurlijk, iets dat door de klok geregeld wordt. In feite echter is tijdsbesef iets dat uit het bewustzijn stamt. Wanneer je nu nagaat hoe tijdsgevoel ontstaat, blijkt vreemd genoeg dat het eerder bepaald wordt door de pauzes die optreden tussen de waarneming, dan door de waarneming zelf. Op ogenblikken dat u voortdurend geboeid bent, gaat de tijd snel voorbij; op ogenblikken dat u zich verveelt, zijn er meer rustmomenten, u hebt niet zoveel tijd nodig om op te nemen wat u wilt en de tijd gaat traag voorbij. Dit laatste is erg belangrijk omdat hiermede geconstateerd wordt dat het tijdsbesef van de mens en de tijd zoals deze dus voor hem bestaat, in wezen een psychisch proces is. Het zal u nu ook gemakkelijker zijn om te begrijpen waarom bv. de geest een ander tijdsbesef heeft; een tijdsbesef dat aanmerkelijk van het uwe verschilt en waarin zéér veel beleefd kan worden in een voor u zeer korte tijdsspanne, terwijl omgekeerd enkele belevingen zich voor u oneindig ver schijnen uit te strekken in duur. Hier is dus sprake van de wijze waarop wij beleven. Wanneer wij gaan kijken naar de tijd in de ruimte, dan kunnen wij natuurlijk concluderen dat het in feite een functie is van beweging in ruimte. Naarmate de beweging in ruimte versnelt en de massa dichter oneindig benadert, wordt de tijd namelijk, voor diegene die zich in die massa bevindt, in weze langer. Hij doet dus bv. in één minuut zijn normale taak, zijn normaal denken, zijn normaal werk, terwijl er voor anderen in die tussentijd misschien een maand verlopen is. Dat is natuurlijk maar bijvoorbeeld. De concrete relaties zou je alleen maar kunnen uitrekenen wanneer je rekening houdt en met de massa, waarin de verplaatste zich bevindt, plus de snelheid die deze heeft plus de versnelling die deze ondergaat, want als deze factoren zijn van belang. Maar hier krijgen wij dus ook weer iets: Kennelijk is "tijd" een variabele. Wanneer wij op aarde leven, dan denken wij aan het leven als vastgelegd in een bepaald aantal jaren. Wij zeggen bv.: Iemand heeft vijftig jaar geleefd, of iemand heeft vijf maanden geleefd. Dat dit waar is volgens de wenteling van de aarde en de aardse tijdrekening, betekent echter nog niet dat iedereen, in de zelfde levensduur ook dezelfde duur van leven heeft, want voor hem wordt de duur van zijn bestaan wel degelijk bepaald door de hoeveelheid indrukken die hij heeft kunnen verwerken. Daar zit dan weer een eigenaardige consequentie aan vast: Elke indruk die wij waarnemen en verwerken betekent voor ons energie, opname. Het is een uitwisseling waarbij wij uit de ruimte door onze geboeidheid a.h.w. energie tot ons trekken. Op het ogenblik dat wij niet waarnemen en dus tijdelijk geïsoleerd zijn van wat rond ons is, blijken wij die kracht voor een deel weer af te geven. Er bestaat een soort ritme, een pulsatie waarin levenskracht wordt opgenomen en ook weer wordt uitgestoten. Het is iets dat overigens ook voor het Al schijnt te gelden omdat men weliswaar op het ogenblik spreekt over een "lijdend al", maar gezien de processen uit het verleden en de verwachtingen voor de toekomst

"ademend al" misschien beter zou zijn omdat, bij een uiterste expansie, een verlies aan kracht ontstaat en daarbij een terugval, waarbij de terugval zelve dan weer de nodige energie veroorzaakt waarbij de processen nog verder kunnen gaan. Het is dus een opvallende geschiedenis. Die ademing die schijnt ook samen te hangen met "tijd", maar zij hangt zeker samen met leven, omdat hierdoor kennelijk ondermeer de hoeveelheid zenuwkracht van de mens wordt beïnvloed, terwijl ook de energie, die wij kunnen gebruiken op astraal en mentaal vlak, gestimuleerd wordt. Dit geldt dus méér voor ons dan voor u. Zolang wij verbonden zijn met de wereld krijgen wij kracht. Hoe intenser wij verbonden zijn met de wereld, hoe groter onze hoeveelheid belevingen in een door de mens bepaalde tijdseenheid; dus een kloekenheid, terwijl wij gelijktijdig een grotere hoeveelheid energie tot ons nemen. Dit verschijnsel is bij ons dus wel bestudeerd. Wij proberen ook wel eens de zaak waar te nemen en met bepaalde experimenten een beeld te krijgen van wat er zich afspeelt. Nu is het altijd erg gemakkelijk om te zeggen: Ja, an moeten wij naar God toe. God is alles, omvat alles, dus die tijd dat zal ook wel God zijn. Het is mogelijk dat God ook een pulsatie kent, een vibratie die misschien tijd zou kunnen zijn op dat niveau maar wie weet dat? Niemand! Je kunt het ook niet constateren. Wat je wel kunt vaststellen is: dat er in de gehele kosmos dus een voortdurende toename en afname is van energie. Dat gaat in een betrekkelijk langzaam tempo. Ik meen dat één volledige pulsatie, die je dan in een sinusoïde lijn zou kunnen uitdrukken met lichte varianten, ongeveer bedraagt: een 22.000 jaar. Dat is dus een proces waarbij de kracht toeneemt en weer gaat afnemen tot het nulpunt. Daarna krijgen wij een omschakeling, hetzelfde proces maar dat zou je dan misschien negatief mogen noemen ten aanzien van de eerste, omdat daarin de invloed niet precies dezelfde is; haar gerichtheid blijkt namelijk anders te zijn. Wat die energie is valt moeilijk te zeggen. Wij hebben geprobeerd om dat te zien als eigenschap van de materie, dat is het kennelijk niet omdat de gelijke invloeden een vergelijkbare invloed hebben op materie en antimaterie. En wanneer dat het geval is, kunnen wij niet zeggen dat het een eigenschap van de materie is; het is iets waaraan de materie onderworpen wordt. Wij hebben daarna geprobeerd dat te zien als deel van stralingsprocessen, kosmische processen, wij zijn er niet uitgekomen en de laatste experimenten in deze richting die zijn dus weer gegaan in de richting van die theorie van kosmische velden en de daarbij behorende kosmische wetten. De wet van evenwicht lijkt ons hier wel ergens een rol te spelen, zij het dan dat zij betrekkelijk traag is. Wij hebben namelijk wel geconstateerd dat, waar energie wegvloeit elders energie ontstaat. De totale hoeveelheid energie als potentie, dus niet als flux of uiting, blijkt in het hele al wel ongeveer gelijk te blijven, met een verliespercentage van misschien 1/10.000. Dat verliespercentage blijkt weg te vloeien en wij hebben geprobeerd om ook dat na te gaan en kwamen daarbij tot de conclusie dat er een soort tweede heelal is. Je zou het niet als wereld of leven kunnen aanspreken, het is op het ogenblik eigenlijk een enorme potentie aan kracht die, door

een voortdurende toename op een gegeven ogenblik, al zou dat miljarden jaren duren, misschien instabiliteit bereikt. Zou dat het geval zijn, dan ontstaat daarbij licht: explosie dus, energiever verschillen daardoor ontstaat straling, straling - licht, wrijving, kleinste delen, u weet het wel een beetje, dan ontstaat er mogelijk een nieuw scheppingsproces. Maar die energie die gelijkblijft doet ons dus veronderstellen dat die tijd en die kracht die die tijdservaring voor ons mogelijk maakt en veroorzaakt, een voortdurende verschuiving betekent van energieën door het al. En hier splitsen zich de wegen van de denkers, zoals overal meestal, de één die zegt: die beweging is in de eerste plaats een beweging van deze kracht, er is een potentie aanwezig daardoor beweegt zich die massa, die neemt energie uit die potentie op. De ander zegt: Nee, het is precies andersom, de potentie op zichzelf is overal gelijkblijvend aanwezig, maar doordat verschillende massas zich daardoor bewegen ontstaat een verschillende afname van energie en dit betekent een potentiaal verschil dat dan weer gecompenseerd wordt door die gebieden die dus een hogere potentie hebben dan op de plaats waar energie is weggenomen. Als u het zo bekijkt wordt het een soort meteorologische kaart van allerhand energieën. De vraag die daaruit voortkwam was dan weer: Maar als ons tijdservaren nu gebonden zou zijn aan deze energie, dan zijn wij dus wezens van de tijd, hoe wij ook bestaan of waar wij ook bestaan. Het experiment is gedaan: Men heeft dus één van ons in een toestand gebracht waarbij praktisch geen inwerkingen van buiten konden optreden, er bleek voor die mens ^{geest} een soort droomproces op te treden. Wij hebben dus afgesloten wat wij afsluiten konden voor een periode van zoveel bewustzijnsimpulsen, in uw tijd zou dat waarschijnlijk liggen tussen de drie dagen en de vijf dagen, daarna bleek de persoon dus gedroomd te hebben. En nu het vreemde: Een deel van die droom stemde overeen met dingen dat wij wisten dat in het al gebeurde. Er bleek dus toch een soort paralleliteit te zijn tussen de inhoud van deze entiteit, afgesloten van alles, en zijn tijdservaring was volkomen in de war. Als je een vergelijking wilt maken: wanneer je een stevige dosis L.S.D. geeft aan iemand dan blijkt ook zijn tijdsbesef in de war te zijn. Dat tijdsbesef betekent soms dat hij uren ergens staat of ligt en denkt dat het enkele minuten zijn, of ook omgekeerd. Nu bleek dus in dit geval, maar 't is maar één enkel experiment geweest, dat dus de tijd waarin gedroomd werd méér omving dan de actueel constateerbare gebeurtenissen. Het was of, door het afsluiten van deze energie die volgens ons de tijd mede veroorzaakt, deze entiteit in een andere tijdsequentie was terechtgekomen en daarin een groter gedeelte van de tijd a.h.w. kon overzien, tegelijkertijd, met daarbij ook momenten die, voor ons denken, in de toekomst lagen. Het was een zéér interessante gebeurtenis, maar het heeft geen antwoord gegeven op het raadsel: Wat tijd is. Het heeft, volgens mijn inziens, wel bewezen dat de tijd iets is dat ook in ons bestaat. Er is niet alleen sprake van een kosmische tijd, of een aardetijd er is wel degelijk ook sprake van een persoonlijke tijd in onszelf. Dat heeft dus weer de nodige denkbeelden doen ontstaan.

Wij zijn uitgegaan van levensenergie, wij hebben deze in versterkte mate toegevoerd aan iemand op aarde, die overigens daartoe zijn toestemming had gegeven (dat is belangrijk daarvoor). Het bleek dat deze persoon, met behoud van energie, en dat is heel belangrijk, een versnelling van werkzaamheden vertoonde. Hij volbracht dus zijn normale taken in ongeveer $2/3$ van de normale tijd, hij voelde zich daarbij minder vermoeid en toen wij hem vroegen hoelang hij had gewerkt bleek dat de tijdsduur, die op de klok stond, dus véél groter was dan zijn reactie van: zolang heb ik gewerkt. Die arbeid omvatte: zowel handenarbeid, althans tekenwerk en aanwijzingen en constructiewerk, daarnaast dus ook denkwerk: berekeningen, theoretisch werk, ontwerpen. Wij dachten nu daaruit vast te mogen stellen: Tijd is weliswaar een persoonlijke waarde, maar zij staat, althans voor de mens, in directe relatie met de energie die aanwezig is in, of toegevoerd aan zijn levenslichaam. Wij kwamen verder tot de conclusie: Een geest heeft geen levenslichaam meer, maar voor de geest kan dit eveneens plaatsvinden. De geest die in een abnormaal hoge energieverhouding, voor zijn eigen wezen dus, verkeert beleeft veel intenser, reageert veel sneller, neemt gemakkelijker feiten op, overziet a.h.w. meer. De tijd, heeft men toen gezegd, is voor ons het concipiëren van een deel van de totale schepping; het is een oude stelling. Dat impliceert dat die totale schepping tijdloos bestaat, maar voor ons is dat niet waar, voor ons beweegt zij zich, zij verandert, zij ontwikkelt zich, zij gaat ten gronde. Dat daarbij de geest als bewustzijn niet vergaat, betekent nog niet dat haar wereld voor haar niet kan vergaan. Wij zijn toen onze proeven eens op een ander niveau gaan nemen. Wij kennen namelijk entiteiten die dus op het punt staan van incarneren; voor hen is er sprake van een verstarring van hun eigen wereld, waarbij alles enorm traag lijkt. Als objectief beschouwer kom je tot een heel andere conclusie: Degene die gaat incarneren blijkt, in zijn observatie en zijn reactie op het geobserveerde, dermate traag te zijn dat het merendeel van de gebeurtenissen en ontwikkelingen, die eerst wel voor hem kanbaar waren, nu aan hem voorbijgaan, hij valt steeds meer terug op zijn eigen denkbeeld van die wereld en is steeds minder in staat te zien dat die wereld leeft en dat er wat in gebeurt. De vraag was toen: Is hier sprake van een tekort aan energie? Dit was niet het geval; de geest beschikt wel degelijk op dat ogenblik over kracht, soms méér kracht dan anderen die in de sfeer bewust leven, maar nu bleek wel dat deze kracht van een andere soort was. Het eenvoudigste kunnen wij misschien zeggen: dat de frequentie aanmerkelijk gedaald is, maar 't is niet helemaal juist.

Conclusies: Er zijn vele vormen van levensenergie denkbaar, een beperkt deel daarvan is eigen aan het bewuste leven, waaronder wij onszelf rangschikken. Een ander deel blijkt voornamelijk functioneel te zijn in de ruimte en al wat zich daarin bevindt ondergaat dit. Wanneer wij ons in die ruimte bevinden, op welke wijze ook, ontstaat een wisselwerking tussen deze energie in onszelf en de energie buiten onszelf. Op het ogenblik dat hier een actieve wisselwerking is, komen wij tot bewustzijn. Dat wil zeggen: Wij nemen waar, wij kunnen reageren.

Op het ogenblik dat hier geen direct contact is kunnen wij: ofwel daadloos zijn, in dit geval blijft de in het "ik" aanwezigzijnde energie gelijk; wij kunnen echter ook proberen om actief te zijn, wij hebben dan geen bewustzijn, onze acties worden niet gerealiseerd voor wat zij zijn en wij verliezen daarbij enige energie aan die buitenwereld.

Tijdschijnt dus een uitwisselingsverschijnsel te zijn en, als zodanig, kan elke theorie aanvaard worden waarin wordt gesteld dat tijd een uitwisselingsproces is. Hoe wij dit ook verder willen rationaliseren, of wij daarbij uit willen gaan van een Goddelijke werkelijkheid die wij doorreizen, of wij daarbij uit willen gaan van een kracht die in ons optreedt, ons stimuleert en ons soms ook met rust laat, wij kunnen elke kant uit. Er zijn heel veel raadselen in het al, en daarbij is tijd wel een van de eigenaardigste. Dat komt omdat het tijdsbesef dat wij bezitten zich niet stoort aan de tijdsmetingen die buiten ons bestaan. Wel blijkt iemand in een lichaam dus voor een deel door een lichamelijk organisme gestimuleerd te worden en door honger, dorst en andere lichamelijke behoeften, tot een tijdsindeling te komen, terwijl natuurlijk ook veranderingen in zijn milieu door hem als een tijdsaanduiding worden beleefd. Maar daar stopt het dan; de omstandigheden bepalen dan wel de tijdswaardering, maar niet het tijdsbesef, kennelijk. Hoe komt het dan dat er mensen zijn die precies in zich een soort klok hebben, altijd die tijd weten, zoals die voor de andere mensen bestaat, die dus a.h.w. op een innerlijk horloge kunnen kijken en automatisch kunnen zeggen: Nu is het zo laat, zonder dat zij daarbij referentiepunten hebben daarbuiten. Wij kunnen van een boer op het veld begrijpen dat hij eens rond zich kijkt en a.h.w. ruikt aan de wind en ziet aan de schaduw en de zon: zo laat moet het zijn. Maar iemand die slaapt in een afgesloten vertrek en wanneer die dan ook die klok blijkt te bezitten, dan is het toch wel een andere kwestie. Je kunt nu gaan redeneren: Ja die mens die functioneert precies gelijk aan de officiële tijdsindeling! Dat is niet waar, maar het is wél mogelijk dat zo iemand voortdurend een contact heeft met de wereld buiten zich, dat er een voortdurende verbinding blijft bestaan en dat deze verbinding, ondermeer, het tijdsbesef inhoudt plus andere gevoeligheden. Een typische gevoeligheid waarover veel wordt gesproken zie je in oorlogen. Waar iemand op een terrein loopt dat altijd veilig is geweest en ineens, zonder te weten waarom, zegt: Nu is het niet veilig. Hij neemt voorzorgen zonder te weten waarom en zij blijken gerechtvaardigd. Dat komt dikwijls voor. Er zijn mensen die in een auto een kruising naderen, maar praktisch nooit een voertuig passeert; zij hebben zelfs het recht om door te rijden, toch voelen zij zich onplezierig en automatisch gaat de voet van het pedaal af, zij stoppen bijna eventjes en ja, daar gebeurt het al, daar komt een rockeloze rijder en kruist hun pad; zouden zij niet ingehouden hebben dan zouden zij een botsing niet hebben kunnen voorkomen. Dit zijn dingen waar je vaak niet op let, maar die regelmatig voorkomen. Ook hier is sprake van een contact met iets buiten je; het is geen helderziendheid, die man in de auto die zegt niet: O, daar komt zo'n auto aan met zo'n mens, met zo'n snel-

heid. Hij zegt alleen: er klopt iets niet. Die man die in dat slagveld loopt die zegt niet: O, ze hebben mijnen gelegd of: er hangt een scherpschutter ergens naar mij uit te kuiken of: dadelijk slaan hier granaten in; hij weet het niet. Hij weet alleen: dit is niet in orde. Een kwestie van harmonie en disharmonie. Dit controlerende kwamen wij tot de conclusie dat heel veel mensen, die juist die innerlijke klok bezitten ook deze vreemde gevoeligheid bezitten. Het is dus duidelijk dat hier sprake is van een relatie buiten het directe bewustzijn om met de buitenwereld, waarvan impulsen worden ontvangen en verwerkt, zij het als zeer vage emoties of gevoelens. Dat was voor de geest erg interessant, omdat wij in de geest in de eerste plaats met ons tijdsbesef ook nogal eens in de knoop zitten en, in de tweede plaats, omdat bij ons bepaalde gevoeligheden erg belangrijk zijn, zij zijn voor ons: wereldbeleving en communicatie, zij nemen de plaats in van uw zintuigen en zelfs van een deel van uw besef, van uw herinneringsvermogen en denken. Het zal dus wel duidelijk zijn dat voor ons dit een grote rol ging spelen. Wij hebben toen geprobeerd om te begrijpen wat het verschil is tussen een mens, met dat tijdsbesef en die gevoeligheid, en onszelf. De conclusie was dat deze voornamelijk bepaald wordt door het wereldbeeld. De voorstelling die je hebt van de wereld schijnt bepalend te zijn voor de indrukken die je ook, zeg maar paranormaal opvangt uit die wereld. De tijd bleek de aanleiding te zijn voor ons tot een reeks onderzoekingen en experimenten die nog lang niet zijn afgesloten en die, naar wij hopen, ons zullen helpen om ondermeer de kloof, die tussen mens en geest nog zo vaak bestaat, te overbruggen. Die ons daarnaast misschien zal helpen om onze eigen toestand en mogelijkheden juist in te schatten en daardoor ook juist, prettiger en meer harmonisch a.h.w. hogere waarden in onszelf op te nemen, want iedereen van ons wil ook graag groeien. Maar het groei-proces kan ook pijnlijk zijn en misschien weten wij op deze manier een weg te vinden waardoor dat gemakkelijker gaat. En daarmee heb ik het eerste gedeelte wel afgesloten. Ik hoop dat het begrijpelijk is geweest; ik vraag niet of het aanvaardbaar is, het is een theorie en u moet er maar eens over denken. Het is een verslag van een paar experimenten die op zich, omdat ze zeker nog niet in voldoende mate zijn genomen, geen volledige zekerheid bieden. Het is aan de andere kant een benadering van een reeks verschijnselen die voor ons wél erg interessant blijkt te zijn en die, naar wij menen, ook voor uw eigen leven belangrijk kan zijn.

Nu ben ik hierbij terechtgekomen op de kwestie: Wereldbeeld.

Het wereldbeeld is een voorstelling die de mens heeft, een voorstelling opgebouwd uit de interpretatie die hij zelve aan zichzelf geeft aan de werkelijkheid. Een heel begrijpelijk iets! Niemand van u ziet alles precies zoals het is. Kijk maar eens in de spiegel, dan zie je iets anders dan je werkelijk ziet; luister naar je eigen stem, dan hoor je iets anders dan een ander hoort. Probeer je eigen intonatie en toon eens na te gaan, dan blijkt wanneer je denkt heel vriendelijk te zijn, je misschien erg bits bent, of omgekeerd. Die dingen die weet je nu eenmaal, als mens kun je dat begrijpen. Maar wanneer wij dus een wereld-

beeld hebben dat bepalend is voor onze gevoeligheden, voor onze tijd en mogelijkheden, dan wordt het geloof ik ook tijd om ons eens af te gaan vragen of wij misschien een wereldbeeld van node hebben dat toch iets afwijkt van het schijnbaar vaste, het beeld van werkelijkheid en redelijkheid zoals dat bij de mens van nu bestaat. Ook daar wou ik wat over zeggen. Kijk: Er zijn een hele hoop menselijke gedragsregels. Deze op zichzelf zijn waarschijnlijk van veel minder belang dan de innerlijke reactie van de mens op zijn gedragingen. Ik kan mij voorstellen dat het: Gij zult niet doodslaan, betrekkelijk is want anders zou een mens niet kunnen leven. Om te leven moet de mens doden. Of het nu planten zijn die hij doodt, of dieren; hij doodt. Het is dus een conditioneel gebod kennelijk. Nu is de vraag maar: Op welk ogenblik wordt doden voor die mens dus iets dat als zodanig ervaren wordt, iets dat uitblussen van leven is en dan zien wij, vreemd genoeg, dat soldaten soms dit besef niet bezitten. Het is heel zonderling, een vertekening van waarde en wereldbeeld. Maar er zijn dus soldaten die, zodra iemand vijand is of kan zijn, het doden van die mens niet zien als doden; het is gewoon het scheppen van zekerheid, van veiligheid, dat is precies zoals het hoort! Nu kun je zeggen: Ja, maar je hebt toch gedood, je bent toch aansprakelijk. Wij geloven dat niet. De ervaringen die wij hebben opgedaan zijn anders. Wij hebben ook gezien dat ~~hij~~ zelfmoordgevallen het heel erg belangrijk was in welke toestand men dat deed. Iemand die zelfmoordpleegt om te vluchten, om weg te lopen voor iets, die is er in onze wereld meestal niet zo prettig aan toe. Iemand die het doet om andere redenen, bv. iemand die zegt: ik ben alleen maar iedereen tot last en die dat rijpelijk overweegt en zegt: het is niet verantwoord om deze last op anderen te leggen, die blijkt dus in een heel andere situatie te verkeren bij ons, in een véél betere meestal. Wij hebben gezien dat vormen van rituele zelfmoord ook eveneens eigenlijk een meer verlichtende invloed hebben gehad, op de entiteiten die overgingen, dan anderen. Denk niet aan de bevolen zelfmoord, maar aan het herwinnen van eer (Harakiri) als betekenis heeft en daardoor het herwinnen van levensmogelijkheid van de medemens, want daar ging het toch ook om. Als je dat allemaal ziet dan zeg je: Het voorstellingsbeeld dat de mens zich maakt van doden is belangrijk. Dan kan voor de ene mens het gevoel: ik heb gedood, ik heb iets gedaan dat ik niet mag, ontstaan wanneer hij een mug doodslaat en voor een ander ontstaat het misschien pas wanneer hij iemand doodt dus om daar nut uit te trekken, voor zichzelf dus, zuiver zelfzuchtig. Wij hebben geprobeerd om dat verder in beeld te zetten. Je weet hoe dat gaat, eerst een beetje moeilijk, je gaat terug in de herinnering en dan blijkt de wereld al heel veel veranderd te zijn. Onze conclusie is dat alle normen, die in uw wereld en uw maatschappij worden aangelegd, uiterlijke zijn. Zij hebben niets te maken met de innerlijke betekenis. Ik geloof bv. dat: Gij zult geen onkuisheid doen, of niet onkuis zijn, dat dat helemaal niets te maken heeft met: Je hebt wél of niet de zegen en de toestemming ervoor. Ik geloof dat dat een kwestie is van: wat zoek je erin? Is het een erkenning van de ander of is het eigenlijk alleen maar een bevrediging van jezelf? Wij weten dat in de erotiek contacten voorkomen die in

wezen, voor beide partijen, een vorm van zelfbevrediging vormen. Deze zijn absoluut, mijn inziens, wel onder dit gebod te vatten. Zo zijn er meer van die dingen: Eer uw vader en uw moeder bv. Dat is een hele mooie spreuk maar wat moet je daarmee? Het blijkt dat vader en moeder principes zijn en geen personen. Het is de erkenning ondermeer van voortbrenging, het is de erkenning van verplichting; men heeft voor mij gedaan, ik moet dit erkennen, het moet mijn wereldbeeld bepalen. Maar op het ogenblik dat er ouders zijn die niets voor hun kinderen doen, houdt de verplichting op te bestaan! Niet omdat die kinderen dan onder het gebod uitvallen, maar om de doodeenvoudige reden dat vader en moeder iets méér is dan alleen maar een natuurlijke functie. Wanneer de mens al zijn denkbeelden onnoemelijk strikt stelt en probeert om dat in een logisch net a.h.w. samen te vlechten, dan vergeet hij daarbij dat hijzelf een niet logisch wezen is. Hij vergeet daarbij dat zijn leven niet gebaseerd is op mathematische rechtlijnigheid en formules die voortdurend weer dezelfde uitkomst geven, dat hij voortdurend verandert, dat hij voortdurend in zich nieuwe behoeften, nieuwe denkbeelden schept of weer verwerpt. Als je dat gaat beseffen dan moet je ook zeggen: Er kunnen geen vaste regels zijn. Wij geloven bv. aan onze kant wel dogmatisch aan moraal, maar wij geloven niet in de vaste moraal die men op aarde predikt als een soort Goddelijk onverstoorbare wet, om de eenvoudige reden dat die wet geen rekening houdt met de mens. Zij probeert, naar buiten toe, een soort bastion op te bouwen, maar je weet niet wat erin zit. Het gaat om de innerlijkheid van de mens, zijn werkelijk beleven. Indien wij nu dit beloven gaan veranderen, dan zou dat in de eerste plaats moeten zijn: het erkennen van de betrekkelijkheid van alle dingen. Onze wetenschap, onze geloofsbelevens, onze innerlijke erkenning, onze manier van leven en doen, onze uitingen, zij zijn betrekkelijk, zij zijn niet algemeen goldend; zij zijn een persoonlijke zaak. Of, zoals iemand bij ons eens heel netjes heeft gezegd: Goed en kwaad is voor de mens de erkenning van zijn eigen relatie tot God en het beantwoorden daaraan; niet het volgen van wetten en het gehoorzamen aan voorschriften. Dat geeft volgens mij wel weer waar het om gaat. De wereld tegenwoordig zit vol met problemen. Laten wij ons eens afvragen hoe die problemen wel eigenlijk tot stand zijn gekomen, is er misschien geen verkeerd wereldbeeld? Men heeft het denkbeeld geschapen bv. van een soort solidariteit. Men heeft gezegd: Ja, wij moeten allemaal samen garantstaan voor alle anderen, maar de praktijk is toch dat de een profiteert en de ander alleen maar de ellende heeft. Dat is geen werkelijke solidariteit! Solidariteit kan ik vinden in een mens die iets erkent ten behoeve van een ander en zegt: Hier. Bij wijze van spreken een soort Martinussyndroom: Ik heb een mantel, ik heb er geen, ik hak de mijne wel in twee. Maar ik zie het dus niet als een: Ik ben verplicht voor iedereen op te komen; er moet een relatie zijn.

Nu heeft die maatschappij bij u het beeld opgebouwd van een wereld die voor u aansprakelijk is, terwijl uw aansprakelijkheid tegenover die wereld door wetten wordt bepaald, die dan natuurlijk de nodige maten hebben. Dat is geen reëel men-

selijke verhouding meer, dat heeft niets meer te maken met werkelijkheid. Dat weet u zelf heel goed. Toch gaat u van dat standpunt uit wanneer u denkt dat u er beter van wordt. En dat is nu het vreemde. Het maatschappelijk toenemend egoïsme, zowel van groepen als van persoonlijkheden, blijkt voort te komen uit de verwringing van een wereldbeeld. Dat wereldbeeld ontkent het "ik", het ego, als een persoonlijk aansprakelijk iets en probeert het te maken tot een onderdeel van een genormaliseerde massa. Dat kan natuurlijk niet, daarom kan die massa nooit werkelijk beantwoorden aan het ideaal dat men stelt. Maar als wij nu eens terug zouden gaan naar het ego van de mens, wanneer wij zouden begrijpen dat, voor iedere mens, het gaan naar de weg van de bewustwording op een andere wijze kan gebeuren, dat voor iedere mens de waarden in het leven anders mogen en kunnen liggen, dat gedrag niet aan normen gebonden kan zijn, maar dat het moet gedragen worden door een beleving en een gevoel van aansprakelijkheid tegenover anderen, ik geloof dat wij dan al een heel eind verder zouden komen. Dan zouden wij het wereldbeeld veranderen, maar met dat wereldbeeld, vergeet dat niet, onze mogelijkheden om energie op te nemen, onze mogelijkheid misschien om méér te beleven in dezelfde tijd! Wij zouden als h.w. innerlijk ouder worden, terwijl onze lichamen op aarde jonger blijven. Wij zouden wijzer kunnen worden, wij zouden de dingen niet meer gaan omschrijven, maar wij zouden ze gaan begrijpen. Ik heb het gevoel dat het beeld dat je je maakt van een wereld en die tijdsbeleving en die processen van: zeg maar bewustwording, want dat is het eigenlijk toch uiteindelijk wanneer je feiten opdoet, ervaring vergaart, dat die zéér strikt met elkaar verbonden zijn. Hoe? Ik kan het u niet precies zeggen. Ik heb het u al eerder gezegd: Wij hebben proefnemingen gedaan, wij zijn tot conclusies gekomen, maar die conclusie lijkt mij dermate waardevol dat wij ze hier toch wel een keer mogen voorleggen.

Alle dingen hebben een eigen waarde en betekenis. Onze benadering tot alle dingen, en dat zijn dus: mensen geesten en alle dingen wat verder bestaan kan, in begrepen, tot God toe, worden echter door ons benaderd vanuit onszelve. Zolang deze benadering niet gelijktijdig een vaststelling van een relatie zonder meer betekent, vanuit ons dus, maar een ontvankelijkheid betekent voor die andere treedt weinig of geen vertekening van die werkelijkheid op. Op het ogenblik dat wij trachten onszelf te verrechtvaardigen door datgene, waarnaar wij uitgrijpen, treedt een zeer sterke vertekening op. Om u maar weer een beeld te geven: Wanneer je bidt dan kunt ge rustig spreken tot God en je kunt dat rustig over je laten komen, dan is er misschien alleen maar een beetje vrede, een beetje rust als antwoord, of een beetje ontspanning, dat geeft niet maar je laat God rustig aan 't woord en wanneer die niks zeggen wil, nou ja dat is best! Maar wanneer je God gaat bidden om jou als het ware te doen beantwoorden aan wat jij wilt, of om de wereld te doen beantwoorden aan wat jij wilt, is het iets anders, want dan moet je je eerst het beeld maken van die God op zo'n manier dat Hij op die bede zou kunnen reageren. Een gebed houdt een Godsvoorstelling in. Hoe gevormder het gebed, hoe sterker de vervorming van de werkelijke Godheid in uw bewustzijn. Hoe

groter dus de beperking van communicatiemogelijkheid tussen uzelf en die God, tussen die God en uzelf, ofschoon dit laatste misschien twijfelachtig is, want een alscheppende kracht zou zich overal moeten kunnen uiten. Dus dat is beperkt. Als ik die voorbeelden geef dan doe ik dit om duidelijk te maken dat het juist die verandering van wereldbeeld is, de wijze waarop wij beseffen dat die wereld buiten ons, niet dankzij onze beoordeling of aan de hand van onze beoordeling, beleefd kan worden, maar dat zij voor ons in de eerste plaats een feit is, waarop wij een antwoord moeten geven, zonder oordeel, dan ontstaat volgens mij een harmonie waarbij dit tijdseffect eindelijk zou kunnen worden herleid tot zijn werkelijke eigenschap, een pulsatie van energie die de intensiteit van leven en beleven aanmerkelijk vergroot, maar die gelijktijdig het contact met alle werelden, krachten en bestaan van de laagste vorm tot de hoogste toe, intenser en reëler mogelijk maakt.

Misschien dat ik in dit tweede gedeelte toch een beetje ben afgeweken, het gebeurt zo, gauw. Want ik wil u iets zeggen over de tijd, maar de tijd is een deel van u. Wat u vanbinnen bent, wordt bepaald door tijd, bepaald door de reeks van belevingen die u hebt, de wijze waarop u ze, in uzelf, tot werkelijkheid kunt maken. Dan is het heel begrijpelijk dachtik dat ik daarom, onwillikeurig terugkijk naar uw wereld. Dat is dan het laatste punt voor vanavond.

Uw wereld blijkt verdeeld te zijn in groepen. Elke groep gaat uit van eigen superieure rechten of eigen superioriteit. Wanneer dit het geval is, zal eenieder de ander moeten afwijzen op het ogenblik dat het een aantasting van zijn superioriteit kan betekenen of, als ik het eenvoudiger mag zeggen: Een groot gedeelte van de spanningen die tussen groepen bestaan zijn gebaseerd op minderwaardigheidsgevoelens die men compenseert door een meerderwaardigheid voor te wenden. En als je daarvan uitgaat dan vraag je je af waarom oorlogen noodzakelijk zijn. Oorlogen zijn een natuurlijk proces, dat weet ik. Overbevolking veroorzaakt spanning, spanning veroorzaakt verdeeldheden, minderwaardigheidsgevoelens en daardoor ook oorlogshandelingen of geweldplegingen. Dat is niet te vermijden. Maar toch, oorlogen zoals zij nu ontstaan, bewust gezocht, geredigeerd, van te voren gepland helemaal, die zijn volgens mij één van die dingen die voorkomen uit dat gevoel van onvolledigheid of minderwaardigheid. Ik dacht zo: Wanneer de kommunisten werkelijk overtuigd waren dat hun systeem het juiste is, dan zouden zij moeten zeggen: Westerlingen kom kijken hoe goed wij het doen en niet: Wij hebben een soort ijzeren gordijn nodig om onze mensen binnen te houden en de anderen buiten, tenzij hij het willen toelaten. Ik geloof dat dat voor het westen precies hetzelfde geldt. Wanneer het Westen overtuigd zou zijn dat die vorm van democratie die zij kennen de juiste is, dan zou het helemaal niet nodig zijn om een leger te hebben. Waarvoor zou je het nodig hebben, want het is dan deel van de mensen. Het is juist een opgelegd systeem dat niet reëel is dat in de noodzaak komt om zich te verdedigen, dat zich met geweld aan een ander oplegt. Door het besef dat je niet goed bent, dat je niet volledig bent, iedereen die probeert om een ander a.h.w. met geweld te forceren, te dwingen, doet dat eigenlijk ergens uit een in-

nerlijke onzekerheid volgens mij. Daarom lijkt het mij zo ontzettend belangrijk dat de mensen in uw wereld wat meer gaan relativiseren, dat zij gaan begrijpen: mijn eigen waarheid in die wereld zie ik nu wel, maar zie ik wel alles, zijn er geen andere dingen?

Ik geloof dat het zo ontzettend belangrijk is dat mensen gaan begrijpen dat menszijn en zelfs menselijke verbondenheid met hogere krachten en waarden, of perfect idealisme, niet gebonden zijn aan een vorm van uiting, maar alleen aan een vorm van innerlijk. Ik wou dat de mensen in staat zouden zijn om eens een klein beetje meer te letten op a.h.w. de uitstraling, de sfeer van een ander en wat minder op zijn uiterlijk, wat minder op alles wat er mee samenhangt zoals de kleding, bezit enz.. dan zou de wereld, geloof ik, wel gauw veel beter worden. En wanneer de mens zijn gevoeligheid zou ontwikkelen, zou hij bovendien, en dat is voor ons een groot voordeel, ook de mogelijkheid geven aan ons om meer bewuste contacten op te nemen met de mensen. Want, er is geen deling in de schepping dan door ons bewustzijn. Er is geen Schepper die de tegenstellingen heeft geschapen. Wij in de ontwikkeling van ons bewustzijn scheppen de tegenstelling. Er zijn geen grenzen tussen de werelden, althans voor het bewustzijn niet. Wij bouwen met ons bewustzijn die grenzen. En wat ik hier zeg, dat geldt net zo goed voor de geest als voor de stof. Wij moeten leren minder in termen van begrenzing te denken, wij moeten méér proberen te denken in termen van begrip van ontvankelijkheid. Dit lijkt mij de juiste oplossing. Hebt u vragen of opmerkingen?

- Vraag: Broeder u heeft gezegd: Tijd is een uitwisselingsproces, hetgeen dus waar het niveau in de kosmos, waar geen uitwisseling meer nodig is of bestaat, zal dus buiten de tijd staan. Is het mogelijk voor een entiteit om dit niveau te bereiken, als het bestaat?

- Antw.: Wij geloven dat er een ogenblik bestaat waarbij je niet meer beïnvloed wordt ~~door~~ niveauverschillen, terwijl het bewustzijn een voortdurend contact met het totaal van het erkende onderhoudt. Op dat ogenblik treedt inderdaad, zover wij kunnen nagaan voor die entiteit tijdloosheid op. Er is dus geen tijd meer, er is een enorm veelvuldige, veelvoudige gedifferentieerde beleving die zich echter, voor het eigen bewustzijn, niet meer in tijd afspeelt maar die een voortdurende hervorming, verandering eigenlijk betekent van het eigen wezen en daarmee een voortdurende verbluffing, naar ik aanneem, en naar men mij ook eens heeft verteld, een overstelpende vreugde omdat het totaal van het zijnde aanvaardt, zonder be- of veroordelingen aanvaardt in het "ik" de meest perfecte vreugde zou zijn die er kan bestaan. Dit laatste kan ik natuurlijk niet bevestigen maar het lijkt mij toch wel ergens waarschijnlijk.

- Vraag: Vorige maal werd een vraag gesteld om iets na te gaan; er werd geantwoord: Daarvoor hebben wij geen tijd. Hoe brengt u dat in verband met voorgaande?

- Antw.: Dat is begrijpelijk wanneer u zich even realiseert dat het in jezelf vinden van voldoende interesse, om die feiten na te gaan, in zichzelf een je afzonderen van je eigen wereld, in je eigen levensprocessen inhoudt en dat betekent dus inderdaad tijd, het betekent een verlies aan energie en dan zeg je: Ach ik

vind dat niet zo belangrijk en dan ga je eraan voorbij. Dat hangt dus direct samen met wat wij hier gezegd hebben: Wanneer ik iets waar wil nemen dat mij absoluut niet interesseert, kan ik mijzelf daartoe misschien dwingen, maar ik kan het alleen doen wanneer ik dan alles dat er verder rond mij is, dat mijn leven is eigenlijk, terzijdestellen. Dat betekent enorme hiaten in mijn leven en dat betekent tijd en energieverlies .

Controlevragen worden niet beantwoord; bovendien zouden bewijzen u misschien van de kook kunnen brengen, dan zou je gaan proberen om meer ~~min~~ de geest te gaan leven dan in de stof en dat is helemaal de bedoeling niet, integendeel: u leeft op aarde en doet u dat eerst maar eens goed, dan kunt u bij ons altijd verderzien. Maar het is misschien goed dat u weet wat er is bij ons en hoe, vanuit ons standpunt dat later misschien heel dicht bij het uwe gaat liggen, uw eigen leven en de inhoud ervan kan worden gewaardeerd. Het is doodgewoon een denkscholing die wij geven. Wanneer wij nu verder zouden gaan dan dat en wij gaan bewijsvoering zoeken, dan komen wij dus op een ogenblik waarbij ons argument niet meer belangrijk is. Dan zeggen ze: Ach, wat zij zeggen geeft niet, als zij maar duidelijk maken dat de geest er is. En dan zal er altijd nog een mogelijkheid zijn om dat bewijs te verwerpen en te zeggen: dat is zus of zo gebeurd. Als wij van dit standpunt uitgaan en ook persoonlijke vragen niet beantwoorden, dan is dat doodgewoon omdat wij menen dat wij iets te zeggen hebben dat het overdenken waard is en dat wij elke overwaardering daarvoor gewoon willen vermijden. Wij willen geen evangelie brengen, wij willen doodgewoon een probleem stellen met een visie, in de hoop dat de mens in zichzelf, hoe dan ook, enige bevestiging daarvan vindt. Dan interesseert ons dat niet hoe u dat doet. U kunt in een klooster gaan, u kunt avonturier worden, misschien klerk worden, als u daarin die harmonie met het leven vindt, die wij u proberen te geven, en, in die toestand de aanvaarding van alles in uzelf behoudt, het begrip voor betrekkelijkheid, dan hebben wij bereikt wat wij willen, waarom zouden wij dan méér doen?

Bewijzen leveren haalt niets uit; het verschuift alleen de kwestie naar het bestaan van de geest en het neemt de belangstelling weg voor de essentie van de mens, zijn leven, zijn wereld en zijn bewustwording! En dat is voor ons het belangrijke!

Vraag: Eigenlijk heeft tijd niet zoveel te maken met een andere dimensie, die blijft doorlopen door heel wat andere dimensies. Is dat juist?

Antw.: Wij zien dus tijd in feite als een functie van het bewustzijn, of beter gezegd een functie van de energierelatie tussen het "ik" en de omringende werelden, het omringend Al, uitgedrukt in bewustzijnsvorm. Maar als de mens werkt met tijd, dan mag hij dat zien als een dimensie inderdaad, omdat het voor hem dus een lijn is waarlangs hij zich beweegt en zolang wij een lijn hebben waarlangs we ons kunnen bewegen en deze dus onder de bekende aantal graden gesteld kan worden op alle andere lijnen mogen wij zeggen: mogen het is een dimensie, maar wanneer u zegt: een vierde dimensie, dan is dat in feite iets heel anders. Dat is een toestand die je je misschien mathematisch kunt voorstellen wanneer je een

kubus neemt en die openslaat . Dan krijg je een begrip van die dimensie. Die nieuwe dimensie is als het ware een verandering van toestand, waarbij hetgeen driedimensionaal geconstateerd wordt in feite de leegte is waarom het vierdimensionale beeld zich groepeerd. Dat is dus heel iets anders.

Dan gaan wij dit eerste gedeelte besluiten vrienden.

Goede avond.

Het "Schone woord"

(Mysterie - Altaar - Liefde - Honger.)

Wanneer onze honger naar liefde ons het mysterie van "het zijn" doet ervaren treden wij voor het altaar waarop wij ook onszelven opdragen en offeren aan de kracht die alle liefde omvat.

Een steen, een steen die altaar wordt omdat een mens denkt aan zijn God. Mysterie van het lot en lotsverbondenheid in zich ervaart en breekt met al wat menselijk is en staart een ogenblik naar 't onbegrepen dat rond hem leeft.

En dan is het of krachten wezen hem omzweeft genegenheid en liefde haast die warm zijn "zijn" omvat en stuwt tot nieuw ervaren.

Het "ik", het menszijn bijna zat, verzinkt zich in de diepte van het onbegrepen zijn en keert terug ontdaan van pijn een ogenblik om weer te leven, weer te streven, weer te geven al wat is: in ik, uit ik. De honger, voor een wijl gestild, groeit aan. Weer offert dan de mens bezittingen, bestaan, zijn leven en zijn daden. Hij smeekt om genade uit de hoogste kracht opdat de liefde moge zijn en leven hem omvatten, hem verenigen met al wat is en leeft, een net dat God weeft door alle tijd en eeuwigheid, waarmee je dan verbonden bent en zo jezelf erkent, het altaar ziende slechts als 't punt waarin de kracht zichzelf ontladend en door de liefde achterlaat in al wie dit erkent. Gestilde honger, het mysterie van het diepgebonden zijn, dat vrijwordt en toch band aanvaardt omdat het weet:

Ik ben verwant met grote kracht en al wat ik ben, bezit op aard en in de sfeer, leg ik dan op het altaar van het onbegrip mij neer en zeg: Mijn God, 'k begrijp u niet, 'k kan vaak u niet verstaan maar laat mij Heer, bewuster steeds 't mysterie ondergaan van liefde die het al omvaamt. En dan niets zijnd, verloren haast ga je niet meer voort alleen. 't mysterie is de kracht die om je heen is. 't Is de eeuwigheid die de momententijd vervaagt, totdat het "ik" bewust en wetend het laatste offer draagt naar 't altaar van de eeuwigheid. Mijn God, ik wil niet zelve zijn, maak mij een deel van u, van Uw eeuwigheid. -

Ik hoop dat ik met deze improvisatie heb uitgedrukt wat zovelen onder ons voortdurend beweegt.

Ik dank u voor uw aandacht.--